

[Finansministeren.]

komst man har, jo større statstilskud skal man have. Det er meget sjældent, man ser et forslag, der klart har denne karakter. Jeg har i og for sig hidtil forstået, at venstre og de konservative var imod statstilskud, og jeg har forstået, at vi i vore drøftelser af boligstøttelovgivningen skulle se at komme over til en mere traditionel finansiering af boligbyggeriet. Midt under forhandlingerne om dette fremsætter altså venstre og de konservative et forslag om, at nu skal der igen ydes statstilskud. Jeg kunne til nød have forstået det, hvis man ville have ydet statstilskud til dem, der ikke havde råd til at opføre deres eget hus; men som forslaget er formuleret, er det særlig, hvor der er tale om kostbart byggeri, og hvor den, der bygger, har store indkomster at statstilskuddet får nogen betydning.

Jeg har prøvet at foretage nogle beregninger over virkningerne af sådanne bestemmelser og kan herom oplyse, at hvis man nøjes med at bygge et parcelhus til 40 000 kr. og kun har en skattepligtig indkomst på 8 000 kr., vil statstilskuddet det første år udgøre 133 kr.; det følgende år bliver det noget mindre på grund af skattefradraget, men det vil for hele 10 års perioden blive på omkring 1 000 kr. Har derimod den, der bygger dette parcelhus til 40 000 kr., en indkomst på 20 000 kr., fordobles statstilskuddet. Der kan naturligvis ud fra visse betragtninger være nogen ræson i, at når man har dobbelt så stor indkomst, skal man have dobbelt så stort statstilskud; man må regne med, at når en mand har større indtægt, trænger han også til større statstilskud. Men det er ganske vist usædvanligt at se noget sådant i et lovforslag. Jeg vil imidlertid tro, at når manden har en indtægt på 20 000 kr., vil han ikke nøjes med at opføre et parcelhus til 40 000 kr. Jeg tror, han vil opføre et dyrere hus. Tænker vi os, at han gerne vil opføre et hus til 100 000 kr., men måske har dårlig råd til det, og han så ser, at denne lov er kommet frem, og opdager,

at han det første år vil få en skattnedsættelse på 747 kr. og over 10 år et samlet statstilskud på ca. 5 000 kr., kan dette måske bevirke, at han bliver fristet til at opføre det dyre hus. Tænker vi os, at manden er så velhavende, at han har 40 000 kr. i indkomst, bliver statstilskuddet endnu større.

Her har jeg nævnt nogle eksempler, der vedrører byggeri af eget hus, men det er også muligt efter lovforslaget at opføre en udlejningsejendom. Vi tænker os f. eks., at en mand opfører en udlejningsejendom, der koster 1 mill. kr. Nu er det ikke enhver givet at gå i lag med et sådant byggeri uden en vis årlig indkomst. Vi kan måske skønne, at han har en årlig indkomst på 40 000 kr. Det vil sige, at han det første år vil få et skattnedslag på 8 000 kr., og over 10 års perioden vil statstilskuddet til denne mand, der opfører en udlejningsejendom til 1 mill. kr., andrage 44 000-45 000 kr. Jeg synes, at dette eksempel viser, hvilket klækkeligt statstilskud til det private boligbyggeri et forslag som det foreliggende betyder. Denne side af sagen er ikke motiveret særlig stærkt i fremsættelsestalen. Ordføreren for forslagsstillerne, det ærede medlem hr. Paabøl, er lidt inde på det, idet han er klar over, at hvis ejendommen ikke afhændes, må det skattnedslag, der gives, blive et statstilskud, for der bliver ikke mulighed for senere at beskatte det.

Den ærede ordfører nævner i indledningen til sin fremsættelsestale, at lovforslaget i alt væsentligt er identisk med et af boligministeriet efter forhandling med finansministeriet udarbejdet forslag, og at den daværende indenrigs- og boligminister, Aksel Møller, i marts 1952 fremsatte det i et folketingsudvalg. Jeg kan forstå, at forslaget dengang ikke er kommet videre end i folketingsudvalget. Det havde været interessant at høre, hvad årsagen var hertil. Da det ærede medlem anfører i sin fremsættelsestale, at forslaget er udarbejdet efter forhandling med finansministeriet,